

Juli- Augustus 2018

Jaargang 6

Nummer 32

PORTA FIDEI

Ga drinken aan de bron

Overzicht
van de
programma's

p. 12-13

Afgiftekantoor 2099
Antwerpen X
P 914880
maandelijks
(behalve in augustus)

RADIO MARIA

Colofon

Verantwoordelijke uitgever:
Pr. Karlo Tyberghien

Werkten mee aan dit nummer:

Joris Abts, Marleen Caers,
Pr. Dominique Derkoningen,
Philip Hens, Pr. J. Hermans,
Marianne Hubin, Pr. Karlo
Tyberghien.

Illustratie op voorpagina:
Luc Demaeyer

Foto's:
Redactie

Realisatie en vormgeving:
Radio Maria

Druk en verzending:
Halewijn, Halewijnlaan 92
2050 Antwerpen

Abonnementen en gegevensverwerking:

Radio Maria
Sint Reneldisplein 23
3001 Leuven
info@radiomaria.be

Bel ons: 016/41 47 47

EDITORIAAL

Beste vrienden,

De zomer is begonnen. Voor velen betekent dit een periode van meer rust, van vakantie, en eventueel het ontdekken van ongekende of het bezoeken van bekende plaatsen. Iedereen zal zijn of haar rust zeker wel verdiend hebben, dat staat vast. We wensen dan ook dat deze rust een rust in God moge worden.

Vakantie staat voor sommigen gelijk aan het langdurig rusten, en dan nog het liefst in de zon. Ook voor het geestelijke leven zouden we hier een voorbeeld aan kunnen nemen. Wat sommigen doen voor het lichaam, zouden wij dat ook niet kunnen

doen voor de geest? Het uren lang in de zon liggen met de hoop op een gezonde lichaamskleur, op het bekomen van meer energie, zouden we dit niet kunnen toepassen in ons geestelijke leven. Ook onze geest heeft meer kracht en motivatie nodig. En daarvoor hebben we onze geestelijke zon, namelijk God zelf. Hij is het licht die onze harten en onze levens verlicht. Hij geeft de nodige kracht om in het leven van alledag te blijven kiezen voor Hem.

In de Psalmen lezen we "Uw woord is een licht op ons pad". Misschien ligt daarin een uitnodiging om ook tijdens een rustperiode meer aandacht te besteden aan Gods Woord. De Heilige Schrift is daarin natuurlijk van groot belang. Ook andere geestelijke lectuur kan ons helpen om dichter te komen tot de Heer die zich in de stilte van het hart doet kennen. Het is net de rust die we nodig hebben om Hem het gemakkelijkste te aan-

schouwen. Laten we daarom ons gebed niet verwaarlozen tijdens een vakantieperiode, maar zelfs integendeel, laten we het gebedsleven verdiepen.

Moge Radio Maria u een steun zijn hierin. Vergeet niet – voor degenen die naar het buitenland zouden gaan – dat Radio Maria in verbondenheid leeft met de vele Radio Maria's in de gehele wereld. We vormen een echte wereldfamilie, de World Family of Radio Maria. Voor ons land zullen tijdens de zomermaanden onze programma's gewoon verder gaan en hopen we u te kunnen vergezellen daar waar u bent. Wilt u daarom aan Radio Maria blijven denken, zeker omdat we uw steun blijven nodig hebben? Alvast van harte dank!

Met genegen groeten in Jezus en Maria,

Pr. Karlo Tyberghien

Pr. Karlo Tyberghien
Directeur Radio Maria

Uitnodiging
inwijding
nieuwe studio's
te Kortemark

Alle info op
p. 7

Maak promotie voor uw radio !

Hang onze nieuwe affiche op, op een goed zichtbare plaats in een openbare plaats, rusthuis, parochiezaal, kapel, ... bij u in de buurt. De nieuwe affiches en flyers worden u gratis toegestuurd. Aarzel zeker niet om je adresgegevens aan ons door te geven. Een telefoon-tje of mail volstaat.

CATECHISMUS

JULI

1 juli

De Eucharistie
door E.H. Pierre François

2-3 juli

De Biecht
door E.H. Pierre François

4 juli

De Ziekenzalving
door E.H. Pierre François

5 juli

De Priesterwijding
door E.H. Pierre François

6-9 juli

Hemel, Hel en Vagevuur
door E.H. Chris Butaye

10-12 juli

De 3 geloften
door Diane Kets

13-19 juli

De vreugden van
Sint-Jozef
door pater Jan Meeuws

20-23 juli

Ik geloof in God
door E.H. Dirk Van der Linden

24-31 juli

De 10 geboden
door E.H. Pierre François

EUCHARISTISCHE LITURGIE:

II. Het eucharistisch gebed

Tijdens de wekelijkse algemene audiënties op woensdag richt Paus Franciscus de blik op het ‘hart van de Kerk’, namelijk de Eucharistie. In de komende maanden willen we deze catecheses integraal met u delen.

“Door middel van deze catecheses ... zou ik samen met jullie de schoonheid willen herontdekken die in de viering van de Eucharistie verborgen is en die, eenmaal onthuld, de volle zin geeft aan het leven van elkeen”

Paus Franciscus

Dierbare broeders en zusters, goedendag!

We gaan verder met de catecheses over de Heilige Mis. In deze catechese staan we stil bij het Eucharistisch Gebed. Na de ritus van de bereiding van het brood en van de wijn, begint het Eucharistisch Gebed, dat eigen is aan de Mis en er het centrale gebeuren van uitmaakt, gericht op de heilige Communie. Het gaat terug op wat Jezus zelf deed, toen Hij aan tafel was met de apostelen tijdens het Laatste Avondmaal, toen Hij “dank zegde” over het brood en daarna over de beker met wijn: zijn dankzegging herhaalt zich in iedere van onze Eucharistievieringen en verenigt ons zo met zijn offer van verlossing. In dit plechtige gebed – het Eucharistisch Gebed is plechtig – drukt de Kerk uit wat zij doet wanneer zij de Eucharistie viert en ook het motief van de viering, voornamelijk gemeenschap vormen met Christus die werkelijk aanwezig is in het geconsacreerde brood en in de geconsacreerde wijn. Na het volk te hebben uitgenodigd de harten tot de Heer te verheffen en Hem dank te zeggen, spreekt de priester met verheven stem het gebed uit in naam van alle aanwezigen. Hij richt zich tot de Vader door bemiddeling van Jezus Christus in de Heilige Geest. “De bedoeling van dit gebed is dat heel de sa-

menkomst der gelovigen zich met Christus verenigt in het belijden van Gods grote daden en in het aanbieden van het offer”. Om gemeenschap te vormen moet men de inhoud verstaan. Daarom heeft de Kerk gewild dat de Mis gevierd wordt in de taal die de mensen verstaan, zodat iedereen kan aansluiten bij deze lofprijzing en bij dit grote gebed samen met de priester. Immers, “het offer van Christus vormt met het offer van de Eucharistie één enkel offer”.

In het Missaal treft men verschillende formules aan van het Eucharistisch Gebed. Ze worden alle opgebouwd met kenmerkende elementen die ik nu in herinnering wil brengen. Ze zijn allemaal heel mooi. Vooreerst is er de Prefatie, die de dankzegging is voor de gaven van God, in het bijzonder voor de zending van zijn Zoon als onze Verlosser. De Prefatie wordt besloten met de acclamatie van het “Sanctus”, dat gewoonlijk wordt gezongen. Het “Sanctus” zingen is heel mooi: “Heilig, heilig, heilig de Heer”. Zingen is mooi. Heel de gemeenschap voegt haar stem bij die van de engelen en de heiligen om God te loven en te prijzen.

Dan volgt de aanroeping van de Geest opdat Hij door zijn kracht het brood en de wijn zou vervullen. We aanroepen de Geest

zodat deze aanwezig komt en Jezus in het brood en in de wijn Jezus aanwezig weze. De werking van de Heilige Geest en de werkdadigheid van de woorden van Christus zelf die door de priester worden uitgesproken, brengen onder de gedaanten van brood en wijn, werkelijk het Lichaam en het Bloed van Christus aanwezig, zijn eenmalig offer op het kruis.

Jezus is hierover heel duidelijk geweest. De heilige Paulus begint met de woorden van Jezus: "Dit is Mijn Lichaam, dit is Mijn bloed". "Dit is Mijn Bloed, dit is Mijn Lichaam". Het is Jezus zelf die dit heeft gezegd. We moeten daarover geen eigenaardige gedachten koesteren: "Hoe is zo iets mogelijk..." Het is het lichaam van Jezus; punt uit! Het geloof komt ons ter hulp. Door een daad van geloof geloven we dat dit het lichaam en het bloed van Jezus is. De priester zegt: "Mysterie van het geloof" en wij antwoorden met een acclamatie. Door de gedachtenis van de dood en de verrijzenis van de Heer te vieren, wachtend op zijn wederkomst, biedt de Kerk de Vader het offer aan dat hemel en aarde verzoent: ze biedt het Paasoffer van Christus aan en biedt zich samen met Hem aan en vraagt, door de kracht van de Heilige Geest, "in Christus één lichaam en één geest" te worden.

De Kerk wil zich verenigen met Christus en met de Heer één lichaam en één geest worden. Dat is de genade en de vrucht van de sacramentele communie: we voeden ons met het Lichaam van Christus om, wij die ervan eten, zijn Lichaam te worden dat vandaag in de wereld leeft.

Het mysterie van de Communie is dit. De Kerk verenigt zich met het offer van Christus en met zijn bemiddeling. In dit licht wordt in de catacomben de Kerk vaak voorgesteld als een biddende vrouw, de armen wijd uitgestrekt in de orantehouding. Zoals Christus die zijn armen op het kruis heeft uitgestrekt, offert zij zich door Hem, met Hem en in Hem en spreekt zij voor alle mensen ten beste.

De Kerk die bidt. Het is mooi te bedenken dat de Kerk bidt. In de Handelingen van de Apostelen is er een passage die zegt – wanneer Petrus in de gevangenis verblijft – dat de christelijke gemeenschap "onophoudelijk voor hem bad". De Kerk bidt. De Kerk is

een orante. Wanneer wij naar de Mis gaan is het om dit te doen: biddende Kerk zijn.

Het Eucharistisch Gebed vraagt God al zijn kinderen in volmaakte liefde te verzamelen, in vereniging met de Paus en de Bisschop, die met name genoemd worden, teken dat we vieren in verbondenheid met de universele Kerk en met de particuliere Kerk. Het smeekgebed wordt, zoals de offergave tot God gericht voor alle leden van de Kerk, levenden en overledenen, in de verwachting van de zalige hoop de eeuwige erfenis van de hemel te delen met de Maagd Maria.

Niemand en niets wordt vergeten in het Eucharistisch Gebed, alles wordt naar God teruggevoerd zoals de doxologie aangeeft die het besluit. Niemand wordt vergeten. Als er mensen zijn, familieleden of vrienden die in nood verkeren of die van deze wereld zijn overgegaan naar de andere, dan kan ik hen op dit moment noemen, inwendig en in stilte of vragen dat hun namen zou worden genoemd. "Padre, hoeveel moet ik betalen opdat mijn naam zou worden genoemd?" "Niets". Versta je dit? Niets. Men betaalt de Mis niet. De Mis is het offer van Christus en dat is gratis. De verlossing is gratis. Als je een gift wil doen, doe het, maar men betaalt niet. Het is belangrijk dit te verstaan.

Deze vastgelegde vorm van gebed, kan ons soms wat veraf overkomen – het is waar, het is een oude formule – maar, als we er goed de betekenis van verstaan, zullen we ongetwijfeld beter deelnemen. Dit gebed vertolkt alles wat we in de Eucharistieviering doen. Het helpt ons bovendien drie houdingen te cultiveren die nooit in de leerlingen van Jezus zouden mogen ontbreken. Deze drie houdingen zijn: leren "dank zeggen, altijd en overal" en niet slechts bij bepaalde gelegenheden, wanneer alles goed gaat; ten tweede: van ons leven een gave van liefde maken, vrij en gratis; ten derde: in de Kerk bouwen aan de concrete verbondenheid met allen.

Met andere woorden, dit centrale gebed van de Mis vormt ons, stap voor stap, om van heel ons leven een "Eucharistie" te maken, dat wil zeggen een dankzegging.

CATECHISMUS

AUGUSTUS

1-10 augustus

De 10 geboden

door E.H. Pierre François

11-15 augustus

De Rozenkrans

Glorievolle mysteries

door pater Jan Meeuws

16-20 augustus

Pater Damiaan

door E.H. Gerard Denys

21-28 augustus

Bijbelse vrouwen

door pater Gabriël

29-31 augustus

De ware Godsvrucht tot Maria

door pater Jan Meeuws

Oplossing van het kruiswoordraadsel van vorige maand

Dierbare broeders en zusters, goedendag!

We gaan verder met de catecheses over de heilige Mis. Tijdens het Laatste Avondmaal “brak Jezus het brood”, nadat Hij het brood en de beker wijn had genomen en God had dank gezegd. Hieraan beantwoordt in de eucharistische liturgie van de Mis de breking van het Brood, voorafgegaan door het gebed dat de Heer ons heeft geleerd, het “Onze Vader”.

Dit is het begin van de Communieritus die de lofprijzing en het smeekgebed van het Eucharistisch gebed verder zet door het gemeenschappelijk bidden van het “Onze Vader”. Dit is niet een van de veel christelijke gebeden, maar het is het gebed van de kinderen van God, het grote gebed dat Jezus ons heeft geleerd. Het “Onze Vader” dat ons op de dag van ons doopsel werd geschonken, doet in ons dezelfde gevoelens opkomen als die welke Jezus Christus ervaarde. Wanneer we het “Onze Vader” bidden, dan bidden we zoals Jezus bad. Jezus heeft dit gebed gemaakt, en heeft het ons geleerd toen de leerlingen Hem zegden: “Heer, leer ons bidden zoals Gij bidt”. Jezus bad op die wijze. Het is zo mooi te bidden zoals Jezus! In de lijn van zijn onderricht, durven we ons tot God richten en Hem “Vader” noemen omdat wij door water en heilige Geest herboren zijn tot zijn kinderen.

Niemand zou Hem waarlijk vertrouwvol “Abba” – “Vader” – kunnen noemen zonder door God te zijn voortgebracht, zonder de inspiratie van de Geest, zoals de heilige Paulus leert.

We moeten hieraan denken: niemand kan Hem “Vader” noemen zonder de inspiratie van de Geest. Vaak zegt men het “Onze Vader” zonder te verstaan wat men zegt. Natuurlijk is Hij de Vader, maar voel je dat, wanneer je “Vader” zegt, dat Hij de Vader is, jouw Vader, de Vader van de mensheid, de Vader van Jezus Christus? Heb je een relatie met deze Vader? Wanneer we het “Onze Vader” bidden, treden we in contact met de Vader die ons bemint, maar het is de Geest die ons dit contact schenkt, dit gevoel kinderen van God te zijn.

EUCHARISTISCHE LITURGIE: III. Het Onze Vader en de breking van het brood

Is er een gebed dat ons beter op de Communie kan voorbereiden dan het gebed dat Jezus ons heeft geleerd? Buiten de Mis wordt het “Onze Vader” ook ’s morgens en ’s avonds gebeden, in de Laudan en de Vespers. Op die wijze draagt de kinderlijke houding tegenover God en de broederlijke houding tegenover de naaste ertoe bij aan ons leven een christelijk karakter te geven.

In het gebed des Heren – in het “Onze Vader” – vragen we het “dagelijks brood”. Dat is een verwijzing naar het eucharistisch Brood waaraan wij nood hebben om als kinderen van God te kunnen leven. We smeken ook om “de vergeving van onze schulden”, en om waardig te zijn de vergiffenis van God te ontvangen, beloven we vergiffenis te schenken aan onze schuldenaren. Dat is niet gemakkelijk. Vergiffenis schenken aan wie tegenover ons heeft misdaan, dat is niet gemakkelijk. Het is een genade die we moeten afsmecken: “Heer, leer mij vergiffenis schenken zoals Gij mij vergiffenis hebt geschonken”. Het is een genade. Op eigen kracht kunnen we dat niet. Vergiffenis schenken is een genade van de Heilige Geest. Op die wijze maakt het “Onze Vader”, dat ons hart voor God opent, ons bereid tot broederlijke liefde. Aan het einde vragen we God “ons te verlossen van het kwade” dat ons van Hem vervreemdt en van onze broeders scheidt. We begrijpen dat dit beden zijn die heel geschikt zijn om ons op de heilige Communie voor te bereiden.

Inderdaad, wat we in het “Onze Vader” vragen, wordt verder gezet in het gebed dat de priester in naam van allen bidt: “Verlos ons Heer van alle kwaad. Geef vrede in onze dagen”. Het wordt als het ware bezegeld in de vredewens die van Christus de gave van zijn vrede – zo verschillend van die van de wereld – afsmeekt om de Kerk, volgens zijn wil, tot vrede en eenheid te doen groeien. Door het concrete gebaar van de vredewens voor elkaar, geven de gelovigen uitdrukking aan “hun kerkelijke gemeenschap (communio) en hun wederzijdse liefde (...), voordat zij sacramenteel communiceren”.

In de Romeinse liturgie komt, vanaf de oudheid, de vredewens vóór de Communie. Hij is gericht op de eucharistische Communie. Volgens de aansporing van de heilige Paulus kan men niet aan het ene Brood communiceren dat ons één Lichaam

van Christus maakt, zonder door broederlijke liefde tot vrede te zijn gekomen.

De vrede van Christus kan niet wonen in een hart dat onbekwaam is om in broederlijkheid te leven en haar te herstellen als men ze heeft verbroken. Het is de Heer die de vrede schenkt. Hij schenkt ons de genade om vergiffenis te schenken aan wie tegen ons heeft misdaan.

Het gebaar van de vredewens wordt gevolgd door de breking van het Brood, die sinds de tijd der apostelen aan heel de Eucharistieviering haar naam heeft gegeven.

De breking van het Brood, het gebaar van Jezus tijdens het Laatste Avondmaal, werd voor de leerlingen een gebaar van openbaring, hieraan herkenden ze Hem na zijn verrijzenis. Denken we aan de leerlingen van Emmaüs, die, wanneer ze verhalen over de ontmoeting met de Verrezen Heer, zeggen "dat ze Hem herkenden aan het breken van het brood". De breking van het eucharistisch Brood gaat samen met de aanroeping van "het Lam Gods", het beeld waarmee Johannes de Doper Jezus heeft aangewezen als "diegene die de zonde van de wereld wegneemt" (Joh. 1, 29). Het Bijbelse beeld van het lam spreekt van verlossing.

In het eucharistische Brood, gebroken voor het leven van de wereld, erkent de biddende gemeenschap het ware Lam van God, Christus de Verlosser, en bidt tot Hem: "Ontferm U over ons... geef ons de vrede".

"Ontferm U over ons", "geef ons de vrede" zijn aanroepingen die, vanaf het bidden van het "Onze Vader" tot aan het breken van het Brood ons helpen onze ziel voor te bereiden op de deelname aan het eucharistisch Maal, bron van gemeenschap met God en met de broeders.

Laten we niet het grote gebed vergeten dat Jezus ons heeft geleerd, het gebed waarmee Hij tot de Vader bad. Dat gebed bereidt ons voor op de Communie.

Inzegening van de nieuwe studio's te Kortemark!

UITNODIGING

Zaterdag 25 augustus

- 11u00: **Eucharistie**
- 12u30: **Inzegening studio's**
- 13u00: **Receptie**
- 14u00: **Barbecue** voor alle ingeschrevenen

Locatie

**Zusters van Liefde
Hospitaalstraat 24
8610 Kortemark**

Inschrijven

vóór 21 juli

**Radio Maria
info@radiomaria.be
016 41 47 47**

**Iedereen
van harte
welkom !**

Voor de
'barbecue',
gelieve vooraf
in te schrijven.

NEEM MIJ MAAR

Pr. J. Hermans

Leven van de heilige Maximiliaan Kolbe

Op 1 september 1939 vielen de Duitse Nazi-troepen Polen binnen. Vanaf dat moment bevond de katholieke kerk in dit land zich in een situatie van bloedige vervolging. Heel de natie stond bloot aan de Duitse terreur. Zes miljoen Polen zouden omkomen in de oorlog: een vijfde van de hele bevolking. Al spoedig werden door de Duitsers concentratiekampen ingericht. Het grootste concentratiekamp in Polen was Auschwitz, met de Poolse naam Oswiecim. Oswiecim werd gesticht om vergeldingsmaatregelen te treffen tegen het verzet van de Polen, maar ook uit andere landen werden slachtoffers naar dit vernietigingskamp gedeporteerd.

Auschwitz: "Een plaats die opgetrokken werd op de haat en de verachting van de mens, in naam van een krankzinnige ideologie. Een plaats, gebouwd op wreedheid. Een poort met daarboven het opschrift: 'Arbeit macht frei'

leidde hierheen, terwijl deze plaats in feite de inhoud van dit opschrift radicaal tegensprak. Op deze plaats van verschrikkelijke slachting, die vier miljoen mensen uit verschillende landen de dood indreef, behaalde pater Maximiliaan Kolbe door zichzelf vrijwillig aan te bieden voor de dood in de hongerbunker in plaats van een broeder, een geestelijke overwinning die gelijk is op die van Christus zelf", aldus paus Johannes-Paulus II op 7 juni 1979 bij zijn bezoek aan het concentratiekamp: "Vandaag kom ik hier als pelgrim. Men weet dat ik hier vaak geweest ben ... Hoe vaak niet! En vele malen ben ik afgedaald in de dodencel van Maximiliaan Kolbe, heb ik stil gestaan voor de muur van de uitroeiing, ben ik door het puin gelopen van de crematoria van Birkenau. Als paus kon ik niet nalaten hier te komen. Ik kom dus naar dit bijzondere heiligdom, waarin de patroon van onze zwarte eeuw geboren werd... Ik kom dus en kniel neer op dit Golgotha van de moderne wereld."

Terug naar 1939. De nazi's hadden het bijzonder gemunt op de Joden en ...

Heiligen hebben heel vaak in hun leven blijk gegeven van een bijzondere relatie met het Allerheiligste en met de viering van de Eucharistie. De verhalen uit de rijke schat van het leven van de heiligen helpen ons om de Eucharistie beter te begrijpen en om met meer geloof en grotere eerbied deel te nemen aan de viering van het hoogtepunt van heel het kerkelijk leven.

Aan de hand van het leven van de heilige Maximiliaan Kolbe willen we tot een beter begrip komen van de 'oblatio' of 'offergave' in de Eucharistie.

de priesters. In de oorlogsjaren verloor Polen twintig procent van zijn priesters. Een van hen was pater Maximiliaan Kolbe. Hij is de grondlegger van de beweging van het Ridderschap van de Onbevleete.

In de jaren vóór de oorlog was hij al een van de bekendste Poolse priesters. Op zijn initiatief werd een belangrijke impuls gegeven aan de katholieke Poolse pers: meerdere tijdschriften ontstonden met zeer hoge oplagen. Op zijn initiatief werd een groot centrum van religieus leven gebouwd: Niepokalanow, de stad van de Onbevleete. Aan het begin van de oorlog werd Niepokalanow een toevluchtsoord voor verdreven Polen, onder wie vele Joden. Gevolg was de arrestatie van pater Kolbe. Via een gevangenis in Warschau kwam hij op 28 mei 1941 in het kamp Auschwitz, het kamp van de dood, aan. Pater Kolbe kreeg als kampnummer 16670.

Terwijl de Joden zonder uitzondering bestemd waren om te sterven, werden de priesters bestemd voor de dwangarbeid. Een inscriptie in Auschwitz legt getuigenis af van hun lot: het zijn de woorden waarmee de gevangenen bij aankomst werden onthaald: "Jullie zijn hier niet gekomen in een sanatorium, maar in een concentratiekamp van de Nazi's. Hier kan men niet uitkomen dan via de hoge schoorsteen. Als er iemand onder u is, die het niet bevalt, kan hij zich onmiddellijk in de afrastering gooien. Als er in het convooi Joden zijn, hebben dezen niet het recht langer dan twee weken te leven. Als er priesters bij zijn, kunnen ze een maand in leven blijven, de anderen drie maanden." "Gebedenboeken zijn dingen voor vrouwen. Wij haten de stank van wierook, die de ziel van de Duitser bederft, zoals de Jood het ras bederft. Wij geloven in God, maar wij geloven niet in zijn vertegenwoordigers. Dit zou afgodendienst zijn en heidendom. Wij geloven in onze Führer en in ons grote vaderland.

Voor dezen en voor niemand anders willen wij vechten. Wanneer wij moeten sterven zal dit niet gebeuren met de woorden "Maria, bid voor ons". Onze laatste verzuchting is: "Adolf Hitler!", aldus de geloofsbelijdenis van een SS-Gruppenführer, gericht tegen het katholieke geloof en tegen de priesters.

Pater Maximiliaan werd dwangarbeider: als trekpaard wagens met stenen en gruis versjouwen, onder de aanmoediging van stokslagen en kolfstoten van geweren. Ook al veranderde soms het werk, de vernederingen en onmenselijke tucht bleven. Maar steeds weer wist hij zijn medegevangenen te bemoedigen; hij luisterde naar hun nood, hij versterkte door zijn woorden hun geloof. Vaak hoorde hij biecht van gevangenen. Aanvankelijk lukte het hem een enkele maal in het grootste geheim de mis te vieren; maar dat werd steeds moeilijker. Hoezeer verlangde hij er naar het offer van Christus te vieren, tegenwoordig te stellen, juist in het kamp ...

De gezondheid van pater Maximiliaan Kolbe werd echter slechter en slechter. Hij moest een tijdlang in de ziekenbarak worden opgenomen. Toen een gevangene op zekere dag ontsnapte, werden als vergeldingsmaatregel 10 gevangenen aangewezen om de hongerdood te sterven in een kelder van een van de blokken. Een van de tien aangewezenen was Frans Gajowniczek, die uitriep: "Ach, mijn arme, arme vrouw en mijn arme kinderen, die ik nu als wezen moet achterlaten." Nummer 16670, pater Kolbe, stapte uit de rijen van de gevangenen naar voren en ging recht op de kampkommandant af. "Wat wil dit Poolse zwijn?" Pater Maximiliaan wees naar Frans Gajowniczek en zei: "Ik ben een Pools katholiek priester. Ik ben al oud. Ik wil zijn plaats innemen, want hij heeft vrouw en kinderen ... " Met een 'Raus' mocht Kolbe de plaats van

KATHOVISIE

In de maand juli kan u luisteren naar de film 'Wonder'. Deze Amerikaanse dramafilm uit

2017 is gebaseerd op de gelijknamige jeugdroman van auteur R.J. Palacio. Het verhaal gaat over August Pullman, een 10-jarige jongen, die met een misvormd gezicht geboren werd. August wordt raar aangekeken op school en gepest door sommige leerlingen. Maar dankzij zijn familie, vrienden en door een bepaalde gebeurtenis, krijgt August meer zelfvertrouwen maar ook respect en vriendschap van de leerlingen die hem vooraf hadden uitgesloten en gepest.

Een mooi en emotioneel verhaal over het aanvaarden van een handicap!

Uitzending: woensdag 4 juli 2018 om 13u en herhaling op zaterdag 7 juli 2018 om 13u

HET INZICHT

Een exorcist getuigt: Het valt niet meer te ontkennen, we hebben in onze maatschappij een gigantisch probleem met het kwaad: gezinsdrama's, gijzelingsacties, terroristische aanslagen, moordpartijen, fraude, hackers... Hoe is het zover kunnen komen? Wat kan er aan gedaan worden? Zelfs de politici weten niet hoe ze gedetineerden moeten behandelen opdat ze bij hun vrijlating niet nog gevaarlijker zijn. De Poolse exorcist Peter Glas maakt door zijn getuigenis één en ander duidelijk.

Het programma 'Het Inzicht' kan u beluisteren iedere 1ste en 3de dinsdag van de maand om 18u15 en tijdens de herhaling op de zondag nadien om 13u.

de aangewezen gevangene innemen, om in de hongerbunker om te komen, samen met de anderen.

De hongerbunker was een kelderruimte onder blok 11 van het concentratiekamp. Het bevatte een aantal ondergrondse cellen. In een daarvan werden de tien gevangenen opgesloten, helemaal naakt. Zonder eten, zonder drinken. Iedere dag deden de bewakers de ronde en gaven opdracht de lijken van diegenen die gestorven waren, weg te brengen. In de cel waarin pater Maximiliaan opgesloten zat met de negen anderen, werden godsdienstige liederen gezongen, werd gebeden... De honger en vooral de dorst werden steeds groter. De lege, droge emmers in deze hongerbunkers legden een schokkend getuigenis af. De rampzaligen dronken van dorst hun eigen urine op.

Twee weken gingen voorbij. Intussen stierven de gevangenen, de een na de ander, zodat er op het einde van de derde week nog slechts vier gevangenen overbleven, onder wie pater Kolbe. Dat vonden de kampautoriteiten te lang duren. De cel was nodig voor andere gevangenen.

Op 14 augustus 1941 werd daarom de leider van het kampziekenhuis meegebracht, die aan ieder een spuitje fenolzuur gaf in de linkerarm. Terwijl pater Kolbe bleef bidden, bood hij uit eigen beweging zijn arm aan de beul aan. Zo stierf pater Maximiliaan Kolbe, die zichzelf voor de dood had aangeboden, om een andere kampgenoot te redden. Zijn lichaam werd in het crematorium verbrand. In 1971 werd pater Maximiliaan Kolbe zalig en op 10 oktober 1982 heilig verklaard.

De eucharistische offergave

Hoezeer had pater Kolbe in Auschwitz ernaar verlangd het offer van Christus tegenwoordig te stellen voor alle gevangenen. Maar hij mocht het misoffer niet opdragen. Toen, op die bewuste dag, droeg hij het offer van zichzelf op aan Christus, en schonk het leven aan een man, een medegevangene, een van die talloze rechtvaardigen, die door onrechtvaardigen gevangen werden gehouden. „Men zal niet licht iemand vinden, die zijn leven geeft voor een rechtvaardige, al zou misschien iemand in een bepaald geval dit van zich kunnen verkrijgen”, schrijft Sint Paulus (Rom. 5,7). Hij werd gevonden: Maximiliaan Kolbe. Hij redde daardoor een ander. „God bewijst zijn liefde voor ons juist hierdoor, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren ... Toen wij Gods vijanden waren, zijn wij met God verzoend door de dood van zijn Zoon.” (Rom. 5,7,10). Hoe groot was de onbaatzuchtige liefde van Maximiliaan Kolbe voor een mens; hoeveel groter de liefde van Jezus Christus voor alle mensen.

Pater Maximiliaan wist dat. Hij mocht een afstraling zijn van de onmetelijke liefde van Christus, die zichzelf geofferd heeft tot heil van de hele wereld, van heel het mensdom. Door de aanbidding aan zijn Vader werd de wereld verlost. Het aangrijpende levensoffer van Maximiliaan Kolbe is louter verwijzing naar het offer van Christus.

Dat offer van Christus wordt in iedere eucharistie tegenwoordig gesteld. Nu nog biedt Christus zichzelf aan de Vader aan, opdat wij kunnen leven. En in de aanbidding van de gaven van brood en wijn biedt Christus zichzelf, zijn Lichaam en Bloed, aan de Vader aan. De priester die het misoffer nu opdraagt, biedt zichzelf aan aan God. En alle gelovigen schakelen zich in in deze aanbidding. Wie de eucharistie viert, geeft zichzelf uit handen aan God. Hij is bereid het kruis te dragen, tot heil van zichzelf en van heel de wereld en heel de Kerk. In de aanbidding van het offer van de eucharistie laat Christus ons delen in Zijn eigen offer. De weg naar heiligheid heet: offer. Na de consecratie wordt dit uitdrukkelijk in elk eucharistisch gebed verwoord.

Gebedsgroep in de kijker

Een katholieke stem bij u thuis !

Radio Maria Gebedsgroep Turnhout

Overall in Vlaanderen vind je dankzij Radio Maria aansluiting bij het gebed van de Kerk: de lezingen van de dag, de getijden, het angelus, de rozenkrans, de rozenkrans van de Goddelijke Barmhartigheid.

Toen Radio Maria Vlaanderen nog niet bestond ontdekte ik Radio Maria Nederland toevallig tijdens een autorit. Op zoek naar een opbeurend deuntje hoorde ik tot mijn verbazing de rozenkrans bidden.

Alsof Hij mij had opgezocht en uitnodigde om met Hem op weg te gaan. Na enige tijd begon ik thuis mee te bidden en af en toe intenties door te bellen. En toen Radio Maria in Vlaanderen in de ether kwam, was het zelfs wennen aan de Vlaamse versie van het Onze Vader en het Weesgegroetje.

Door Radio Maria leerde ik de schoonheid en de eenvoud van het rozenkransgebed appreciëren. Door te luisteren naar de radio maakte ik kennis

met de liefhebbende God die ik kwijt was. God zoals ik Hem als kind gedroomd en bemind had. God die in het hart van mijn grootouders, die ik nauwelijks gekend had, zo'n belangrijke plaats had. Zelf had ik afstand genomen van God. Ik denk omdat ik het bidden verleerd was. Of bij gebrek aan onderricht en catechese. Op school werd over God en geloofszaken tijdens de godsdienstles weinig gesproken. De Heilige Mis was een verplichting, waarvan ik de betekenis niet begreep. Radio Maria hielp mij groeien in een praktijk van gebed en geloof, praktiserend christen zijn.

Sinds oktober 2012 bidden wij op een vooraf meegedeeld tijdstip samen met Radio Maria Vlaanderen onder de vorm van een gebedsgroepje. We nodigen eenvoudigweg anderen uit om met ons mee te bidden.

Dat je op elke moment van de dag en de nacht met Radio Maria mee kan bidden is mooi. Het is nog mooier als je de mensen van de radio echt leert kennen: priester Karlo, Frank Geleyn en de medewerkers van Radio Maria. Dan ontstaat een levend contact met broers en zussen van dezelfde biddende gemeenschap, verspreid over heel Vlaanderen. Het zijn mensen met wie we samen op weg gaan, de reis aanvatten.

Ons levend contact met Radio Maria ontstond uit een initiatief op mijn werk (in de palliatieve zorg) toen enkele collega's en ik besloten om samen te bidden voor onze patiënten, de stervenden en hun naasten, en voor de zorg zelf,

vervolg p. 14

Helpt u Radio Maria in haar missie het evangelie van Jezus Christus te verkondigen in heel ons land?

Aarzel niet ons te steunen.

Luister naar
via de digitale radio
via **telenet** kanaal 912
of online op
www.radiomaria.be

06:15	Bidden onderweg
06:30	Lezingendienst
07:00	Angelus
07:02	Rozenkrans
07:30	Catechismus
08:30	Lauden
09:00	H. Mis
	op zondag om 10u
	vooraafgegaan door 'De rots in de branding': 8u50
09:50	Bijbellezing

10:30

	Maandag	De Kerk leeft (Nele Uytterhoeven)
	Dinsdag	Op de agenda (Marianne Hubin)
	Woensdag	Radio Maria telefoneert (Nele Uytterhoeven)
	Donderdag	De rots in de branding (Jos Decock)
	Vrijdag	
	1e en 3e:	Religieuze poëzie (E.H. Dirk Van der Linden)
	2e en 4e:	De openbaring (Diane Kets)
	Zaterdag	Op de agenda*

11:30	Het Woord spreekt: lezing en bezinning van de H. Schrift
12:00	Angelus
12:05	Middaggebed
12:15	Rozenkrans
12:40	Het heiligenverhaal van de dag

13:00

	Maandag	
	1e en 3e:	Radio Maria op bezoek (Omer Laermans)
	2e en 4e:	Gebedsgroep Biddende Moeders
	Dinsdag	
	1e:	Biofides (Vincent Kemme)
	2e:	In gesprek met een priester (Patrick Vandenhove)
	3e:	Kerk in nood
	4e:	Op bedevaart met Maria (Jos Decock)
	Woensdag	
	1e en 3e:	Kathovisie (Marianne Hubin)
	2e en 4e:	De wereld van Radio Maria (Nele Uytterhoeven)
	Donderdag	Klassiekuur (Marc en Marie-Christine Van Hoorick)
	Vrijdag	Kruisweg gevolgd door "Nonkel Pater achterna"
	Zaterdag	Herhaling van woensdag
	Zondag	Herhaling van dinsdag 18u15

14:15

	Maandag	Muziek
	Dinsdag	
	1e en 3e:	Muziek
	2e en 4e:	Radio Vaticaan*
	Woensdag	Verhalen over Sint Jozef
	Donderdag	
	1e en 3e:	Het archief (Kevin Colle)
	2e en 4e:	Op weg met Hildegard (Dr. Louis Van Hecken)
	Vrijdag	Radio Vaticaan*
	Zaterdag	Herhaling van donderdag
	Zondag	Herhaling van woensdag 17u15

15:00 **Uur van de Goddelijke Barmhartigheid**
16:00 **Lezingen/Bidden onderweg**
17:00 **Vespers**

17:30

	Maandag	Radio Vaticaan (Kevin Colle)
	Dinsdag	
	1e en 3e:	Radio Vaticaan*
	2e en 4e:	De stem uit het Oosten (Pater Paulus Sati)
	Woensdag	Muziek
	Donderdag	Radio Vaticaan (Kevin Colle)
	Vrijdag	
	1e en 3e:	Het archief (Kevin Colle) om 17u15
	2e en 4e:	Op weg met Hildegard* om 17u15
	Zaterdag	Radio Vaticaan*
	Zondag	Radio Vaticaan*

VANAF SEPTEMBER
ENKELE NIEUWE
PROGRAMMA'S

18:00 **Angelus**

18:15

	Maandag	Klassiekuur*
	Dinsdag	
	1e en 3e:	Het inzicht (Marleen Caers)
	2e en 4e:	Missio werkt (Missio)
	Woensdag	Nonkel Pater achterna (18u05) De Kerk leeft* (18u30)
	Donderdag	Herhaling van maandag 13u
	Vrijdag	Klassiekuur*
	Zaterdag	Herhaling van dinsdag 13u
	Zondag	Herhaling van donderdag 20u

19:30 **Rozenkrans**

20:00

	Maandag	De rots in de branding*
	Dinsdag	De Kerk leeft*
	Woensdag	Gebed met Sant'Egidio
	Donderdag	
	1e en 3e:	Religieuze Poëzie (E.H. Dirk Van der Linden)
	2e en 4e:	De openbaring (Diane Kets)
	Vrijdag	Radio Maria telefoneert (Nele Uytterhoeven)*
	Zaterdag	Herhaling van dinsdag 17u30
	Zondag	Klassiekuur*

21:00 **Het heiligenverhaal van de dag,**
gevolgd door 'Het Woord Spreekt' *
(zaterdag gevolgd door 'Nonkel pater achterna')
21:30 **Completen**
21:40 **Catechismus***
22:40 **Heiligen getuigen**
23:30 **Rozenkrans**

**Tussen middernacht en 6u15 's morgens hebben er herhalingen
van de verschillende programma's plaats.**

* Herhaling van eerder uitgezonden programma

waar de nadruk zo vaak op prestaties en rendement lijkt te liggen. Gebed als een pleidooi voor menslievende zorg. Zorg die mensen het gevoel geeft dat ze er toe doen, als tegenpool van zorg als product. Om met die intentie ook naar buiten te treden namen we contact op met priester Karlo van Radio Maria, zodat we vanuit de kapel van de gasthuiszusters, palend aan de palliatieve eenheid, live over de radio de rozenkrans mee mochten bidden. Dat was vanaf oktober 2012 tot begin maart 2013.

Samen bidden met Radio Maria was een aange-name en verbindende ervaring. Priester Karlo verzocht ons het gezamenlijk gebed verder te zetten. Maar het tijdstip werd verzet wegens aanpassingen in het programma. Jammer voor ons. De tijdstippen pasten niet meer in de dagin-de-ling van de gasthuiszusters, noch in onze agenda. De opkomst was niet massaal geweest. Toch wa-ren er mensen, zieken en bezoekers van de kapel, speciaal voor de rozenkrans naar de kapel geko-men. Toen het gebed met Radio Maria in de kapel stopte, besloot ik om alles gewoon thuis verder te zetten als een Radio Maria gebedsgroepje dat afgestemd op Radio Maria de rozenkrans bidt voor eigen intenties en de intenties van de luis-teraars. Sinds 15 maart 2013, twee dagen na het aantreden van Paus Franciscus, komen wij met een klein groepje thuis bijeen. Een gebedskaart van Paus Franciscus herinnert ons aan zijn op-roep: 'Laten wij altijd bidden voor elkaar, laten we bidden voor de gehele wereld, dat er een groot gevoel van broederschap mag zijn.'

Het is zo mooi dat je via Radio Maria makkelijk kan aansluiten bij het gebed van de Kerk. 'De

Kerk van Rome die in de naastenliefde vooraf-gaat aan alle kerken', zei Paus Franciscus.

Radio Maria verdient onze steun. Wij mochten ervaren dat een klein groepje mensen heel een-voudig een Radio Maria gebedsgroepje kan star-ten. Gewoon door thuis één keer per maand of per week gebedsvrienden uit te nodigen en - af-gestemd op Radio Maria - de rozenkrans mee te bidden. Samen een kopje koffie en thee drinken. Waardoor een levend contact ontstaat, een hart onder de riem voor mensen als Priester Karlo, Frank, Marie-Christine, Marianne, Jos, Katelijne en vele anderen die met veel liefde Radio Maria in de ether houden.

'Samen een weg gaan van broederschap in liefde en wederzijds vertrouwen' zei Paus Franciscus. Wij bidden, samen met priester Karlo, dat vele luisteraars uit Vlaanderen plaatselijke Radio-Maria-gebedsgroepjes, zo klein als mosterdzaad-jes, aan Radio Maria zouden schenken. **Wenst u zelf ook een Radio Maria-gebedsgroepje op te starten, neem dan contact op met Radio Maria en geef zeker het tijdstip door waarop het ge-bedsgroepje meebidt met de radio. We laten onze luisteraars dan graag weten dat u op dat ogenblik met de radio meebidt.**

A.M.D.G., Ad Majorem Dei Gloriam schreef Clara, mijn grootmoeder, in letters klein als mosterd-zaadjes op al haar brieven.

Genegen,

Philip Hens, Radio Maria gebedsgroep Turnhout.

Dagelijkse Eucharistieviering om 09:00 (zondag om 10:00)

Angelus

07:00
12:00
18:00
24:00

Getijdengebed

06:30
08:30
12:05
17:00
21:30

Lezingendienst
Lauden
Middaggebed
Vespers
Dagsluiting

Rozenkrans

07:00
12:15
19:30
23:30

**Dagelijks 'Uur van de Goddelijke Barmhartigheid'
om 15:00 uur**

Dominique Derkoningen is afkomstig van Maaseik, en momenteel woonachtig te Tongeren. Op jonge leeftijd heeft hij in Lourdes de bevestiging van zijn priesterroeping gekregen. Na zijn priesterwijding in 1990 heeft hij zich te Rome aan de universiteit van de Salesianen verder gespecialiseerd in de jongerenpastoraal. Terug in België was hij lange tijd verantwoordelijk voor de jongerenpastoraal van het bisdom Hasselt tot Mgr. Hoogmartens hem vroeg om zijn secretaris te worden. Op dit moment is hij ceremoniaris van de bisschop van Hasselt.

Pr. Dominique Derkoningen

De rode draad doorheen mijn leven, eigenlijk reeds vanaf mijn priesterwijding, is dat ik in mijn vrije tijd de genade beleef om ieder jaar vele mensen naar Lourdes te begeleiden. Als seminarist was ik tijdens de zomervakantie al ieder jaar gedurende een maand in Lourdes, om in het heiligdom te werken voor de opvang van de 'bedevaarders van één dag'. Als je alleen, zonder begeleiding in Lourdes rondloopt, dan zie je van alles, maar je krijgt niet echt het geloof en de vreugde van Lourdes mee. Door het initiatief van de werking 'Bedevaarders voor één dag', kunnen mensen toch in een programma instappen. Dit project werd begeleid door seminaristen en een priester. We leefden in een context van 6 talen. Zoals wij verantwoordelijk waren voor de Nederlandstaligen, waren er ook twee seminaristen voor Duitstaligen, voor Spaanstaligen, voor Engelstaligen, ... We leefden in een soort internationaal

seminarie die maand. Doorheen die ervaring die ik gedurende heel de periode als seminarist en ook in de eerste jaren dat ik priester was heb beleefd, groeide het verlangen om op dezelfde manier mensen naar Lourdes te brengen. Door een wonderlijk gebeuren werd ik, toen ik drie jaar gewijd was, aangesproken door een dame die ook mensen naar Lourdes begeleidde. Ze vroeg om een klein bedevaartsgroepje van een tiental mensen als priester mee te begeleiden. Mijn eerste reactie was om met deze vraag naar de bisschop te gaan en te vragen of hij dat goed vond. De bisschop, Mgr. Paul Schreurs heeft toen volmondig ja gezegd maar vroeg om ons te omringen met een groep mensen die dit project mee zouden dragen. **Het werd een eigen bedevaart, die de naam 'Rozenkransbedevaart' kreeg. We voelden in alle bescheidenheid: dit gaat iets worden. We voelden de geestkracht in dit initiatief. Ondertussen beleven we al 25 jaar een week in Lourdes.**

Ervaring van nieuwheid aan de grot

De 'Rozenkransbedevaart' is een vliegtuigbedevaart. Al vlug schreven er 180 mensen in voor de bedevaart zodat we een heel vliegtuig konden reserveren. Het hoogtepunt was in 2008, toen schreven ter gelegenheid van de 150ste verjaardag van de verschijningen te Lourdes 265 mensen zich in voor de bedevaart. De naam komt vanuit de ervaring van Gerda. Op dat moment was ze een vrouw van 40 jaar die ingrijpende dingen had meegemaakt in haar leven. Haar man had haar verlaten. Haar leven was helemaal overhoop gegooid. In die situatie is ze in Lourdes terecht gekomen. Het was oktober, juist op het moment dat er in Lourdes de grootste bedevaart van het jaar doorging. Het is een bedevaart georganiseerd door de Franse Dominicanen. Met 30 000 bedevaarders komen ze naar Lourdes. De bedevaart droeg de naam 'Rosaire', 'Rozenkransbedevaart'. Ze was zeer onder de indruk, bij het zien van de vele jonge priesters en dominicanen die met grote tederheid en genegenheid met de zieken omgingen. Ze heeft daar een enorme ervaring gehad van nieuwheid, van nieuw geloof.

Ze heeft ervaren hoe krachtig Jezus zijn nabijheid laat voelen en ook hoe hij nieuwe dynamiek, nieuw leven, nieuw perspectief kan geven. Een week lang was zij als het ware van 's morgens tot 's avonds aan de grot om te bidden en ze heeft daar het perspectief gekregen om voort te gaan met het leven

en om haar leven in dienst te stellen van de Kerk. Ze had een groot charisma. Ze had een bloeiende handelszaak en dat heeft ook te maken met de manier waarop zij met mensen omgaat. Ze heeft de beslissing genomen om de zaak te laten vallen om helemaal vrij te komen om zich ten dienste te kunnen stellen van het geloof en van de verkondiging. Tegelijkertijd had ze op dat moment de intuïtie: wat ik nu meemaak in Lourdes, dat moeten vele mensen meemaken.

Inderdaad, een jaar erna is ze aangestoken door het vuur van haar ervaring, met 37 vrouwen naar Lourdes gegaan. Na enkele jaren vroeg ze, toen de priester, die tot dan toe was meegegaan, niet meer meekon, of ik de bedevaart wilde begeleiden. Vanuit haar eigen ervaring had ze aan haar initiatief de naam 'rozenkransbedevaart' meegegeven. Nadien hebben we er een tweede invulling aan gegeven. Van meet af aan hadden we de intuïtie om onze bedevaart naar Lourdes te organiseren, geïnspireerd vanuit het rozenkransgebed.

Elk jaar gaan we naar Lourdes en overwegen we één geheim van het rozenkransgebed. Zo beleefden we tijdens het eerste jaar de hele liturgie, de catechese, het gebed en de ontmoetingen met elkaar vanuit de overweging van het thema van het eerste blijde mysterie van het rozenkransgebed. We beleefden tijdens deze bedevaart de geloofsdynamiek van dat geheim. Het jaar daarop het volgende. Doorheen de jaren hebben we de hele weg afgelegd doorheen het rozenkransgebed.

De heilige grond van het begin van mijn roeping

Tijdens die eerste bedevaart, mocht ik als jonge priester voorgaan in de eucharistie op die heilige plaats bij de grot, op de grond waar mijn roeping is begonnen.

Ik kom uit een heel mooi, gelovig gezin. Ik ben geboren in 1965, dat is net na het concilie. Ik ben opgegroeid in de volle na-conciliaire tijd. **Een sterke herinnering: elke avond baden wij thuis samen de rozenkrans. Dat was in onze buurt toch niet zo evident meer. Ik heb het nog beleefd.** Wij hebben ook wel bijzondere dingen meegeemaakt. Mijn papa is aangereden toen ik 7 jaar was en is overleden. Mijn mama was toen 29 jaar. Mijn oom werd toen de voogd van mij en mijn broer en niet zolang na het overlijden van mijn vader is hij mijn nieuwe papa geworden. Als kind beleef je dat toch gemakkelijker. Dat was onze papa. Het is deze papa die me voor het eerst heeft meegenomen naar Lourdes. Mijn papa is vroeger mijnwerker geweest. In Limburg heb je veel mensen uit die generatie die in de mijnen hebben gewerkt. In die tijd is er een mooi initiatief ontstaan. Mijnwerkers werden zowat beschouwd als de laagste rang van de bevolking. Dan zijn er wat geniale mensen geweest die gedacht hebben: we moeten die mannen wat eigenwaarde geven en die hebben het initiatief genomen om met mijnwerkers naar Lourdes

te gaan om tevens zieke mensen de gelegenheid te geven om naar Lourdes te gaan. De zieken werden verzorgd door jonge mijnwerkers, jonge mannen die een week van hun verlof opgaven om die zieken daar te begeleiden. Vanuit het initiatief van de 'mijnwerkers brandcardiers' is de diocesane bedevaart van het bisdom Hasselt gegroeid. Het leuke was dat ook zonen van bedevaarders mee mochten. De mijnwerkers namen deel aan de bedevaart in mijnwerkerskostuum: een blauw pak, een zwarte helm op het hoofd en een rode sjaal met witte bolletjes rond de hals. Ook ik als twaalfjarige mocht mee. Ik kreeg zo'n klein kostuum aan, een klein helmpje met een mijnlampje. Dat vond ik geweldig. Die zieken waren natuurlijk gecharmeerd dat een klein jongetje hen kwam helpen. Italiaanse bedevaarders vroegen om mee op de foto te komen staan. Zo ging ik met mijn papa jaar na jaar mee om voor de zieken te zorgen. **Daar heb ik de eerste inspiratie gekregen van wat Lourdes is, vooral de ontdekking van de vreugde die je zelf ervaart door het blij maken van de zieken. Jaar na jaar, het was heel mooi.**

Op een bepaalde avond zaten we aan de grot te bidden. Mijn papa en ik, naast mekaar. Het was tijdens de kaarsjesprocessie. In Lourdes is er iedere avond een grote kaarsjesprocessie waarin het Ave Maria van Lourdes gezongen wordt en een rozenkrans gebeden wordt. Om één of andere reden waren wij niet in de processie. **We zaten daar in het donker te bidden, met op de achtergrond het gezang van de processie. Op dat ogenblik heb ik heel diep beseft: Heer God, Gij wilt dat ik priester word. Heel werkelijk, heel sterk, heel diep.** Ik zat toen in het voorlaatste jaar van de humaniora. Vanaf dat moment wist ik wat de Heer van mij wilde en heb

KATHOVISIE

Op 22 oktober 2011 ging de film **'De avonturen van Kuifje: het geheim van de eenhoorn'** in première in Brussel. Een zeer leuke animatiefilm geregisseerd door Steven Spielberg. Kuifje, jonge journalist, koopt een schaalmodel van de Eenhoorn, een Frans oorlogsschip uit de 17de eeuw op een rommelmarkt in Brussel. Al snel komt iemand hem waarschuwen dat hij groot gevaar loopt omwille van dat oorlogsschip. Al snel blijkt de man, een agent van Interpol, gelijk te hebben. Kuifje wordt ontvoerd en aan boord gebracht van een schip. Daar ontmoet hij kapitein Archibald Haddock. Een leuke spannende animatiefilm, voor jong en oud!

Kathovisie:

Woensdag 1 augustus '18 om 13u

Herhaling:

Zaterdag 4 augustus '18 om 13u

ik me ook stilaan georiënteerd in die richting. Het moment van de genade, van het beseffen: 'Heer Gij roept mij hiervoor' en tegelijk in die beweging: 'ja, dat wil ik', dat is op die bank met mijn papa aan de grot van Lourdes geweest. Lourdes is altijd een sterke plaats gebleven.

Het ergste, maar ook het mooiste

Van mijn eerste eucharistieviering bij de grot werd een foto van gemaakt. Ik herinner me dat mijn moeder toen ze die foto zag hangen in mijn appartement, tegen me zei: "Dominique, we hebben het ergste meegemaakt, maar ook het mooiste." Dat ik priester ben geworden, dat is voor haar het mooiste. Uit mijn kindertijd herinner ik mij vooral het verdriet van mijn mama. **Onvoorstelbaar. Maar tegelijkertijd, hoe wij niet bitter zijn geworden. Mijn moeder ook niet. Het is in die context dat ik heb leren bidden.** Toen mijn moeder enkele maanden hertrouwd was, is er iets heel moois gebeurd. Mijn mama was opnieuw zwanger. Ik was elf, mijn broer negen. We waren dolblij. We wilden een zusje. We hebben een zus gekregen. We hebben haar zien groeien en groot worden. Ze is echter ook aangereden en verongelukt op haar 17de, toen ik drie jaar priester was. Mijn ouders en ook wij, hebben veel meegemaakt. Het verdriet is immens groot.

Maar als ik mijn moeder en mijn vader nu 25 jaar na hun overlijden vol vreugde in Banneux bezig

zie, terwijl ze zich inzetten voor de zieken, dan besef ik dat dit het grootste geschenk is dat ze mij hebben gegeven: het getuigenis toen als kind, maar tot vandaag, hoe wezenlijk het geloof is, dat het geloof echt kracht van leven geeft. Het is onvoorstelbaar om een man te verliezen, het is nog onvoorstelbaarder om een kind te verliezen. Dat ze daardoor heen kan leven en leven geven. Dat heb ik van hen gekregen en krijg ik nog van hen. Het was in die periode, toen ik mijn zus verloor dat de rozenkransbedevaart begonnen is. Het allermoeilijkste. Maar in diezelfde periode kreeg ik ook het allermooiste. Zo werkt God. God geeft daar waar je iets te krijgen hebt.

De boodschap van Lourdes over het lijden

In de voorbije weken ben ik verschillende malen mogen voorgaan in de vormselvieringen van ons bisdom. Dat is iets heel moois, omdat je de gelegenheid hebt vrijuit te kunnen spreken naar mensen die we eigenlijk als priester niet zo vaak tegenkomen. 12-13 jarigen, die toch met open hart en open oren luisteren. In mijn homilie zeg ik altijd de volgende gedachte: als je 12 bent, dan heb je al ontdekt dat het leven niet alleen rozengeur en maneschijn is, dat er in het leven van mensen soms heel erge dingen kunnen gebeuren, ogenblikken dat mensen in ademnood kunnen geraken, dat ze uit zichzelf niet de adem hebben om vrolijk voort te gaan leven. Als het in jullie leven ooit

gebeurt dat je in ademnood geraakt, dan mogen jullie vanaf dit ogenblik, waarop Jezus je zal aanraken en je de heilige Geest zal schenken, er zeker van zijn dat Jezus bij je zal zijn, altijd in jou zal zijn om je van binnenuit de kracht te geven om blij en sterk te leven. Dat is de boodschap aan de vormelingen en de boodschap die ik als priester al heel mijn leven wil doorgeven.

Jezus is het lijden van mensen niet komen wegnemen. Hij is het lijden ook niet komen uitleggen. Hij is geen schone theorie komen geven over de zin van het lijden waardoor het voor iedereen duidelijk is dat het wel zin of betekenis zou hebben. Hij is het lijden van mensen met zijn aanwezigheid komen vullen. Dat is wat ik in Lourdes ervaren heb.

Een frappante, heel sterke ervaring in Lourdes was, toen ik als seminarist, een paar jaar voor mijn zus gestorven is, iedere dag andere mensen mocht begeleiden in het kader van het programma 'Bedevaarders voor één dag'. Mensen kwamen soms eerst niet als bedevaarder naar Lourdes, maar door wat ze er beleefden, bleven ze soms enkele dagen langer. Het allereerste wat we deden op zo'n bedevaartsdag was de kruisweg. Zo begon het. Dan gingen we de eucharistie vieren. In de namiddag was er een soort rondleiding door één van de seminaristen over het leven van Bernadette, over de verschijningen,... En dan namen we deel aan de twee processies. In de namiddag was er de sacramentsprocessie, 's avonds de kaarsjesprocessie.

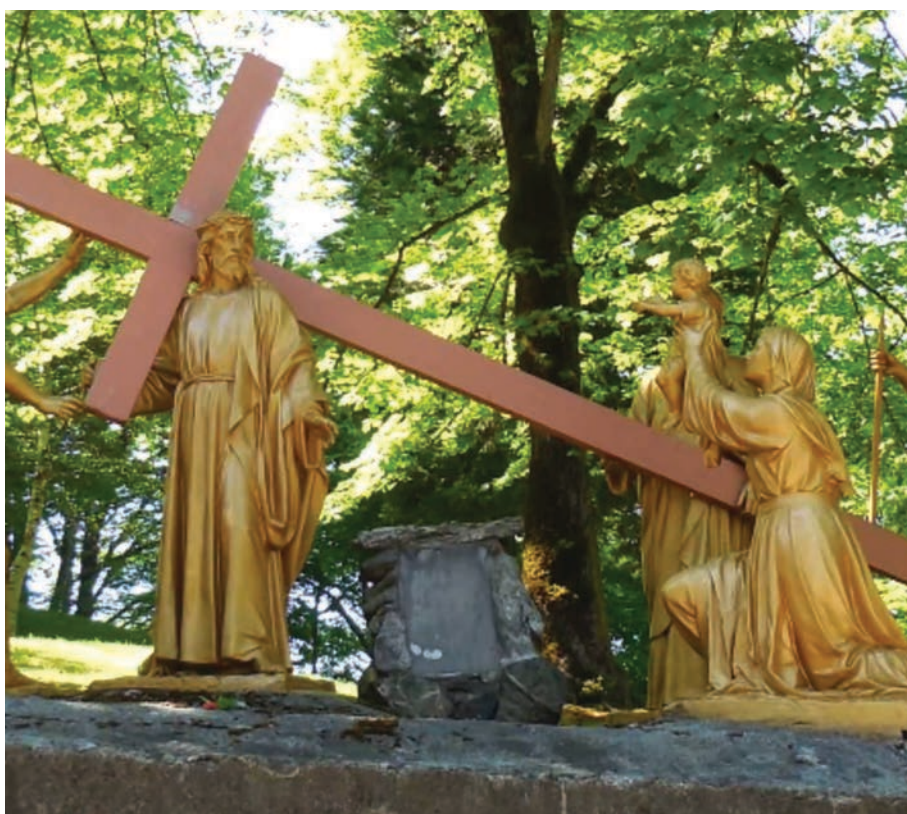
Het begon met de kruisweg. Het gebeurde iedere dag opnieuw. Wij, als seminarist liepen met een bordje: bedevaarders van één dag. De priester gaf bij elke statie enkele overwegingen. **Het kwam telkens daar op neer. Jezus die met zijn aanwezigheid de leegte, ontstaan door het lijden, komt vullen.** Als 18-19 jarigen hoorden we iedere dag opnieuw die kruisweg, we zagen ook elke dag andere mensen. Het hoogtepunt van de kruisweg is boven op een berg, dan gaan we naar beneden. Wat heel vaak gebeurde was dat, als we naar beneden gingen, de mensen naar ons toekwamen en vroegen: "Die priester, wie is dat, die kent mij. Wat die zei, dat ging over mij. En

vaak met tranen. Dat is al twintig jaar dat ik daarmee loop en dat is de eerste keer..."

Het was telkens een prachtige ervaring om te zien dat de verkondiging van het lijden, sterven en verrijzen van Christus werkelijk iets te weeg brengt in het leven van mensen. Dat Jezus werkelijk het lijden, dat de mensen met zich meedragen, komt vullen met zijn aanwezigheid.

Vaak werden we na de kaarsjesprocessie ook uitgenodigd om samen iets te gaan drinken. Goed dat die periode maar één maand duurde. Ik ben nooit zoveel op café geweest dan in Lourdes. Wat mij toen enorm trof was dat elke keer als we met mensen spraken, elke keer zonder uitzondering, mensen begonnen te vertellen over iets ergs dat ze hadden meegemaakt. Altijd, ook bij jonge mensen met kleine kinderen, die er perfect gelukkig uit zagen. Plots bleek dat bijvoorbeeld één van de kinderen kanker had.

Als je als 18-jarige dergelijke verhalen dag na dag hoort, dan vraag je je af: "Is er dan niemand die niets heeft meegemaakt?" Deze ervaring heeft zich in mijn leven voortgezet. Iedereen heeft momenten waarin hij nood ervaart. Dat gecombineerd met de ervaring dat in de kruiswegervaring mensen nieuwe adem krijgen, nieuwe kracht en perspectief. Zo wil ik priester zijn, dit is mijn zending om dat te betekenen. Dit is waarom ik telkens weer opnieuw met mensen naar Lourdes wil gaan.

VAKANTIE BEGINT MET EEN GOED BOEK

Vakantiegevoel heeft meer te maken met hoe je de dingen beleeft, dan met reizen of uitzonderlijke dingen doen. De gewone sleur doorbreken door op het terras in de zon te genieten van een goed boek kan al wonderen doen. Even alle dagelijkse beslommeringen loslaten om extra energie op te doen. Er is een onbeperkte keuze aan boeken. Een goed geestelijk boek geeft naast het vakantiegevoel ook nog de nodige geestelijke voeding. In de volgende bladzijden stellen we u enkele nieuwe boeken voor, maar ook een klassieker uit de Oosterse traditie. Veel leesplezier!

Joris Abts

De ware verhalen van een Russische pelgrim.

Dit boek loont echt de moeite om je erin te verdiepen en er een tijdje mee te verwijlen. Ik had er vroeger al wel eens over gehoord, maar tijdens onze laatste retraite met de wereldfamilie van Radio Maria sprak de retraitepater erover en werd mijn interesse pas echt opgewekt. Ik besloot om het boek op mijn verlanglijstje te plaatsen om het tijdens de vakantie te kunnen lezen. Een virus zorgde er echter voor dat ik er al vroeger mee kon kennismaken. Dankzij de audiobibliotheek van Radio Maria heb ik grote delen van het boek kunnen beluisteren tijdens mijn ziekteverlof. Het beluisteren van het boek heeft een diepe indruk op mij gemaakt.

Een hartverwarmend verhaal

De auteur van 'De ware verhalen van een Russische pelgrim' is onbekend. De eerste vier verhalen verschenen voor 1870, dankzij een monnik, Paisii, de overste van het Sint-Michielklooster te Tsjeremi bij Kazan. Het boek kende in 1884 reeds een derde en vierde druk. In de uitgave van 1884 werd een tweede deel bijgevoegd: 'De drie sleutels voor de schatkamer van het innerlijk gebed' met een aantal teksten van de heilige Vaders. In 1911 verschijnen het 5de, het 6de en het 7de verhaal. Deze werden gevonden tussen de papieren van de monnik Ambrosius van Optina.

Het boek vertelt het verhaal van een vrome Russische pelgrim uit de vorige eeuw die van plaats naar plaats trekt door het onmetelijke Rusland. Hij bedelt zijn kost bijeen en verhuurt zich een tijdje lang als dagloner, maar wijdt zich verder geheel en al aan het geestelijk leven. 'De ware verhalen van een Russische pelgrim'

is het authentiek verslag van een man wiens leven radicaal veranderde door het Jezusgebed.

‘Door Gods genade ben ik een christen, naar mijn daden een groot zondaar, van beroep pelgrim zonder thuis. Ik ben van heel gewone komaf, mijn hebben en houden bestaat uit een rugzak met wat droog brood. Op mijn borst draag ik de Heilige Bijbel. Dat is alles. In de 24ste week na Pinksteren ben ik eens om te bidden naar een kerk gegaan voor de liturgie. (In de Oosterse Kerk staat dit voor Eucharistieviering). Er werd gelezen uit de eerste brief uit de Thessalonicenzen, hoofdstuk 5, vers 17, dat luidt: ‘Bid zonder ophouden’. Die tekst heeft bijzonder veel indruk op me gemaakt. Ik begon erover na te denken hoe je dan wel zonder ophouden zou kunnen bidden.”

Jezusgebed

De pelgrim had al vele preken gehoord, waarvan er vele over het gebed gingen, maar nog nooit had hij een antwoord gekregen op de vraag op welke manier hij tot het onophoudelijke inwendige gebed moest komen. Hij trok langs verschillende plaatsen en sprak met verschillende personen, tot hij een oude monnik ontmoette, die hem dit antwoord gaf: “Het ononderbroken inwendig Jezusgebed is een voortdurende, nooit ophoudende aanroeping van de Goddelijke Naam van Jezus Christus, met de lippen, met de geest en met het hart. Daarbij stelt men zich voor hoe Hij voortdurend aanwezig is. Men vraagt Hem om ontferming bij alles wat men doet, op elke plaats en ten allen tijde, zelfs in de slaap. Het gebed wordt uitgedrukt met de volgende woorden : Heer Jezus Christus, zoon van de Levende God, ontferm U over mij, zondaar.

En als deze aanroeping tot een gewoonte is geworden, zal men een grote vertroosting ondervinden en de behoefte voelen om altijd dit gebed te verrichten, zodat men zelfs helemaal niet kan leven zonder dit gebed. Het zal als vanzelf opwellen.”

De monnik toonde hem ook een boek dat hem de weg zou tonen om dit gebed te leren. Het boek, de Filokalia genaamd, bevat de volledige en uitvoerige leer over het onderbroken innerlijk gebed, uitgelegd door 25 Heilige Vaders. Het geeft een heldere uitleg over wat op verborgen wijze in de Bijbel is vervat.

Na de ontmoeting met de monnik blijft de pelgrim rondtrekken. Het verslag van de vele fantastische gebeurtenissen die hem op deze tochten overkomen, zijn echt de moeite waard om te lezen.

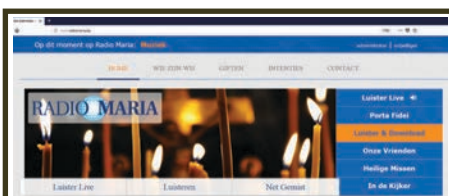
Het boek is enkel als tweedehandsboek te verkrijgen.

‘Ware verhalen van een Russische pelgrim’ werd uitgegeven bij: Gottmer Uitgevers Groep B.V. in 1997.

Een bewerking door Carolus Verhulst werd uitgegeven door uitgeverij Synthese in 2010.

Wil je het boek beluisteren:

www.radiomaria.be

klik: **Luister & Download**

LAM GODS

ACTUEEL

Het welbekende Lam – een onbewogen en eerder neutrale figuur, met een breed voorhoofd en grote oren – maakt na de zorgvuldige verwijdering van de overschildering opnieuw plaats voor Van Eycks origineel. Dat middeleeuwse Lam fascineert door zijn uitgesproken snuit en grote, frontale ogen waarmee het de toeschouwer intens betreft bij het ultieme offertafeel. Voor kanunnik Ludo Collin, rector van de Sint-Baafskathedraal waar het Lam Gods normaal hangt, was de betekenis van het oorspronkelijke lam snel duidelijk. **“Ik durfde er maar een paar seconden naar kijken. Ik heb mijn ogen neergeslagen bij de indringende blik van het Lam. Het is de Jezus van de Bergrede die zijn vraag richt tot ieder van ons persoonlijk: vang vluchtelingen en daklozen op, geef hoop aan wie wanhopig is, ... Volg mij na!”**

Bron: Kerknet

Originele schildering van de Gebroeders Van Eyck

Overschildering uit de 16de eeuw

HET VERHAAL VAN EEN MARIAVERSCHIJNING

Gilberte Degeimbre (1923–2015) was de laatste zieneres van de Mariaverschijningen in Beauraing in de provincie Namen. In dit boek vertelt zij hoe ze de verschijningen als klein meisje beleefd heeft en hoe die gebeurtenissen haar leven ingrijpend beïnvloed hebben. Gilberte wijdt niet uit over de woorden van de Heilige Maagd, maar stelt zich eerder tot taak aan de lezer duidelijk te maken welke haar gevoelens waren ten tijde van de verschijningen. Eerst was er angst en nadien kwam het verlangen om Maria terug te zien, maar ze voelde ook ontredde vanwege het ongelof van haar familie. Ze vertelt over de gebeurtenissen die op de verschijningen volgden en toont zo welke nawerking die in haar latere leven gehad hebben.

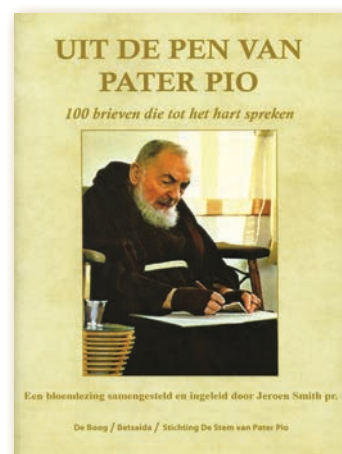
Auteur: Gilberte Degeimbre
Uitgever: Halewijn
Uitvoering: Paperback,
72 pagina's, 23,5 x 14,5 cm
ISBN: 978-90-8528-474-1
Prijs: € 15,95

GA TOT JOZEF *Het verhaal van de stille heilige*

De evangelieverhalen zijn heel sober omtrent de figuur van Jozef. Van hem is bovendien geen enkel woord bewaard gebleven. En toch neemt hij in de loop der eeuwen een belangrijke plaats in, zowel in de geschiedenis van de Kerk als in het leven van veel gelovige mensen. Dit boek wil de figuur van de heilige Jozef meer voor het voetlicht plaatsen. Het boek geeft van hem een duidelijker beeld, vooral in zijn relatie met Jezus en Maria. Het is het resultaat van een bezinning die biddend en zoekend is ontstaan, mediterend met de heilige Jozef. Hij heeft de hedendaagse christen veel te zeggen door zijn voorbeeld. Broeder René Stockman is Broeder van Liefde en momenteel generale overste van de congregatie. Hij schrijft over ethiek, spiritualiteit en geschiedenis. Hij is tevens betrokken bij de wereldwijde katholieke gezondheidszorg.

Auteur: Br. René Stockman f.c.
Uitgever: Carmelitana
Uitvoering: Paperback,
158 pagina's, 12 x 19 x 1,5 cm
ISBN: 978-94-9243-413-5
Prijs: € 15,95

UIT DE PEN VAN PATER PIO *100 Brieven die tot het hart spreken*

“Iemand heeft mijn brieven gestolen. Wat moet ik doen?
Ik kan niet meer: Ik voel mijzelf geheel verbrijzeld worden ...
Laat je daarom troosten door Jezus en verheug je zelfs midden in de bekoringen en beproevingen.”
“Alles in mij bloedt en dikwijls ben ik gedwongen toe te zien, hoe het bloed ook naar buiten stroomt.”
Dit zijn enkele woorden uit de pen van Pater Pio (1887-1968). Heel zijn leven door heeft hij brieven geschreven. Hij schrijft vanuit zijn hart, overeenkomstig het moment. Raadgevingen, maar ook over zijn visioenen, stigmata en innerlijke duisternis.
Uit de hele brievencollectie, die zo'n 4000 bladzijden beslaat, is een bloemlezing gemaakt van 100 brieven.

Auteur: Jeroen Smith pr. (inl.)
Uitgever: De Boog
Uitvoering: Paperback,
350 pagina's, 21 x 14,8 x 2,3 cm
ISBN: 978-90-8189-172-1
Prijs: € 12,50

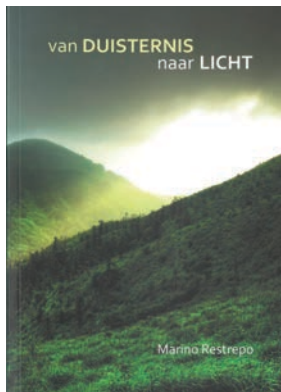
De weg van het hart

Auteur: Charles Wright
Uitgever: Halewijn
ISBN: 978-90-8528-476-5
Prijs: € 28,95

André Louf was een van de bekendste westerse monniken van de twintigste eeuw. Zijn spirituele uitstraling was enorm, tot ver over de landsgrenzen heen. Charles Wright schreef een indringende biografie over deze Bruggeling die jarenlang abt was in de trappistenabdij van de Katsberg.

Van DUISTERNIS naar LICHT

Auteur: Marino Restrepo
Bestellen: pelgrims.van.liefde@gmail.com
ISBN: 978-90-8283-940-1

Maak kennis met een leven dat doorweven is met de grootste vergissingen en gevaren. Ze kwamen voort uit een bestaan waarin alleen plaats was voor blinde ambitie en wereldse verwachtingen. Tot de ongelooflijke ontmoeting met de Schepper alles veranderde.

De held van mijn kinderjaren

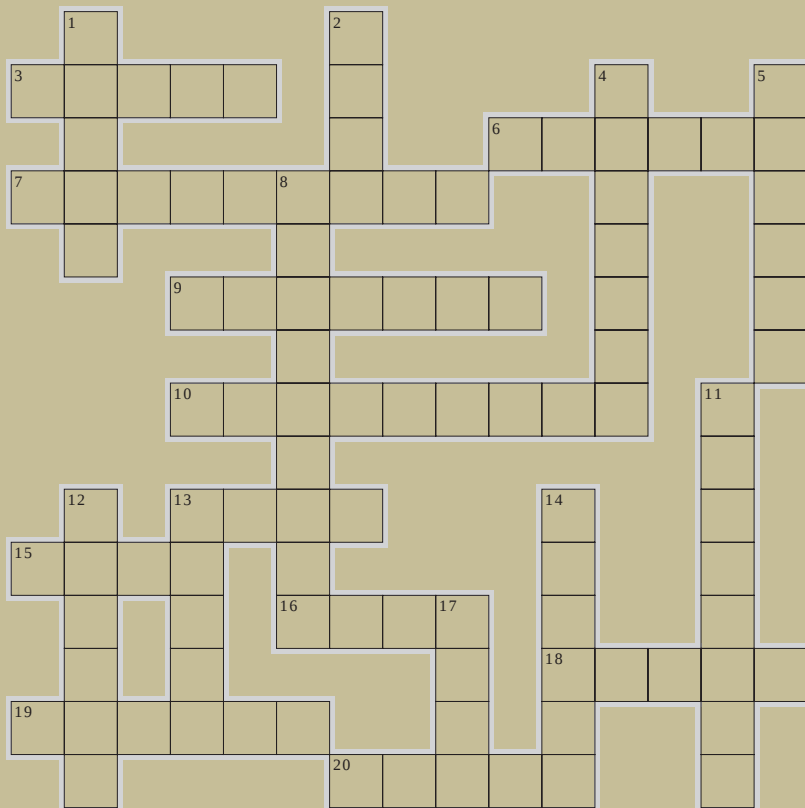

Auteur: Edward Janssens
Uitgever: Betsaida
ISBN: 978-94-9199-163-9
Prijs: € 8,50

Poppe was heel devoot. Hij sympathiseerde echter ook met priester Deans uit Aalst. Een selectie van 52 bezinningsteksten brengt de lezer direct in contact met een priester, die op 33-jarige leeftijd stierf maar toen reeds een bekende Vlaming was.

HORizontaal

3. Onderdompeling
6. Mensen die lijden door verstoring van de gezondheid
7. Plechtige optocht van gelovigen
9. Grootste katholieke mariaoord in Frankrijk
10. Heilige plaats
13. Plaats waar water uit de grond komt
15. Bijzondere aanleg, ook naam van een rivier in de Pyreneeën in Frankrijk.
16. Engels woord voor lied
18. Voertuig op het spoor
19. Mirakel
20. Vloeistof waaruit zeeën en rivieren bestaan

VERTICAAL

1. Staaf van brandbaar materiaal met een lont om aan te steken
2. Steenmassa
4. Bedevaarder
5. In ongeschonden staat (zoals het lichaam van Bernadette)
8. Familiennaam van het meisje waar Onze-Lieve-Vrouw aan verscheen in Lourdes
11. Beterschap, herstel
12. Oud woord voor gevangenis
13. Voorstelling in 3 dimensies
14. Vrouw die de kloostergeloften van armoede, zuiverheid en gehoorzaamheid heeft afgelegd om een religieus leven te leiden
17. Natuurlijk gevormde onderaardse ruimte

(Oplossing in volgend nummer van Porta Fidei)

Ik leg de namen van mijn kinderen

Ik leg de namen van mijn kinderen in uw handen
Graveer Gij ze daarin met onuitwisbaar schrift
Dat niets of niemand ze meer ooit daaruit kan branden
Ook niet als satan ze straks als de tarwe zift

Ik vraag U niet mijn kinderen elk verdriet te sparen
Maar wees Gij wel hun troost als ze eenzaam zijn en bang
Wil om Uws Naams wil hen in Uw verbond bewaren
En laat ze nooit van U vervreemden, nooit hun leven lang

Houdt Gij mijn kinderen vast als ik ze los moet laten
En laat altijd Uw kracht boven hun zwakheid staan
Gij weet hoe mateloos de wereld hen zal haten
Als zij niet in het schema van de wereld zullen gaan

Ik vraag U niet mijn kinderen elk verdriet te sparen
Maar wees Gij wel hun troost als ze eenzaam zijn en bang
Wil om Uws Naams hen in Uw verbond bewaren
En laat ze nooit van U vervreemden, nooit hun leven lang

En laat ze nooit van U vervreemden, nooit hun leven lang

Remco Hakkert

Uitnodiging
inwijding
nieuwe studio's
te Kortemark

Alle info op
p. 7